Hembygdstankar.

För S. C. T.

Susande aftonvinds svalkande fläkt
smekande nynnar och vyssjar till vila;
tröttade själar ur jordbunden släkt
längtande, trängtande mot dig de ila.

Stanna och rasta en stund på din färd,
västanvind, söv mig och låt mig få glömma.
För mig, ack, för mig till minnenas värld
Låt mig om fädernetjället få drömma.

Minn mig om barndomens glättiga lek
om barnsliga upptåg i lummiga lunder
Minn mig om ungdomligt kutter och smek
om hjärtan som klappa i aftonens stunder.

För mig tillbaka till skogar och fjäll
och älvar, som bruta i hembygdens dalar,
till trasten, som sjunger i vårfager kväll
sitt vackraste ode i hembygdens salar.

För mig tillbaka till mor och till far!
Ack,låt mig de älskade en gång frå trycka
och drömma mig åter till barndomens da'r,
då livet var sprudlande glädje och lycka.

Hastar du redan? Ack, blott en sekund
du lät mig av minnenas fröjder få smaka.
Ack, västanvind, dröj hos mig ännu en stund!
Vem vet när du åter väl kommer tillbaka?

Ack, vind, du som far över länder och hav,
hälsa mitt Sverige och vänner och kära!
Ge Sverige det bästa, du någonsin gav,
och lär oss, att hålla vår hembygd i ära!

ARTHUR ANDERSON.

Från parlamentet i Ottawa.

Revy av en medlem i parlamentets pressgallery.

Ottawa den 14 juli 1924. — Hansard har alla redan uppnått ett sidoantal av 5,000 till en kostnad av mellan $50 och $100 per sida — och ännu fortsätter det myckna pratet itrots av att regeringen gör sitt yttersta, för att åstadkomma en snabb parlamentsupplösning genom att avhålla kvällssessioner och genom att inskränka alla tal från regeringens sida till det minsta möjliga.

Det största hindret till upplösning av parlamentet i en snar framtid är den s. k. "ginger"-gruppens försök, att göra sina röster gällande, liksom ock ansträngningarna från ett halvt dussin konservativa medlemmar, vilka under Sir Henry Draytons ledning, söka göra så mycket politiskt kapital som möjligt innan sessionen upplöses. Den förstnämnda gruppen består av de radikala element i det Progressiva partiet, som för någon tid sedan bröt ut med sin ledare, Robert Forke och därigenom bildade en grupp, som av de andra kallas "the ginger group". Då regeringen föreslog lördagssession för att hinna undan med en del arbeten, möttes den av opposition från de konservativa bänkarna på grund av att lördagen den 13 juni var helgdag till åminnelse av konung William och på grund av att ett antal av oppositionens medlemmar allaredan hade arrangerat, åt deltaga som talare vid en del Orange-fäster. Efter en kortare debatt, som ibland var rätt så het, varvid en del Quebec-ledamöter rätt sarkastiskt framhöll, att på samma grunder kunde man fordra att parlamentet skulle avbryta sin session å St. Patricks-dagen och å Johannes Döparens dag, tillåts regeringen att förändra sin motion därhän, att börja morgonsessionen på måndag påföljande vecka istället för att börja på lördag.

Parlamentets upphörande är emellertid i sikte och såvida ej debatten om redistributionsbillen och möjligen debatten om ersättning till Home-bankens depositörer drar ut på längden, kommer den nuvarande sessionen att avslutas inom en vecka eller så.

Under tiden har regeringen sökt genomtröska kvarstoden av det sessionella programmet, tillåtande nog med tid för tillräcklig diskussion av de olika frågorna, men likväl frampressande de mest nödiga lagstiftningarna. Tilläggen till banklagen inklusive förslaget om regeringsinspektör; "the Civil Service Superannuation Bill", en mycket behövlig lag, varigenom veteranerna inom civiltjänstemannakåren tillförsäkras pension samt väg för en grundlig reorganisering av sagda kår beredes; ett nytt handelstraktat med Belgien och Finland, varigenom dessa länder ger Canada ställningen som "en företrädesnation" med avseende å handelsförbindelserna med dessa länder; de slutliga punkterna av Kyrkoföreningsbillen samt etablerande av en rådgivande nämnd för handhavandet av tariff- och beskattningsrevisionen, ha samtliga antagits under veckans lopp. Dessutom har en god portion av de kvaravarande anslagen och kostnasförslagen för det kommande året antagits jämte ett antal motioner av mindre betydelse antagits av senaten.

Hotellköpet i England har rättfärdigjorts.

Underhusets kommittéer, isynnerhet bank-, privata motioners-, järnvägs- och pensionskommittéerna ha praktiskt taget fullgjort sina uppdrag. Den kommitté, som haft under övervägande anslagen för The Canadian National Railway, presenterade i torsdags sin rapport, rekommenderande antagandet av alla beräkningar och förslag för järnvägssystemet, förklarande att ekonomisk och duglig ledning från administrationens sida ådagalagts och föreslog, att allt möjligt samarbete måtte äga rum mellan de tvenne järnvägsbolagen för att förhindra duplikeringar av järnvägslinjer och onödig konkurrens. En av punkterna i rapporten avhandlade det mycket omtvistade inköpet av ett hotell i Europa, Scribe-hotellet i Paris. Kommittén ansåg att det europeiska huvudkvarteret för The Canadian National Railway hade inköpts till ett förmånligt pris och att ingen förlust kommer att uppstå genom Sir Thorntons inköp av detta hotell. I samband härmed kan anmärkas, att de fakta, som kommit i kommitténs händer, fullkomligt vederlägger oppositionens försök att påbörda regeringen skandalösa eller bedrägliga affärer i förbindelse med sagda köp. The Ottawa Journal, vilken tidning alltid tillgripit alla tillfällen, att anfalla regeringen, har redaktionellt gjort ett summarium av alla framlagda fakta och medger därvid "att egendomen verkligen synes äga sitt fulla värde. Allt som Henry Thornton gjort är att han i Paris inköpt ett förstklassigt huvudkvarter för C. N. R. för ett pris som möjligen är högt, men ej kan anses orimligt".

Delegationen till Wembley-utställningen.

En livlig strid har pågått i Underhuset med anledning av förslaget att sända en officiell delegation till Wembley-utställningen, bestående av parlamentsledamöter och en grupp tidningsmän. Sändandet av en delegation av detta slag, ett förslag som för några år sedan då regeringens första tanke ej var att ekonomisera, icke skulle ha framkallat några vidlyftiga överväganden, har av oppositionen gripits för att därav göra ett stort nummer för att påvisa den nuvarande regeringens extravagans. Ett faktum är att det kommer endast att bli tre parlamentsledamöter, nämligen liberalernas ledare och hans biträde, det progressiva partiets ledare jämte fyra tidningsmän, vars resor komma att bekostas till utställningen, utgörande en utgift ej överstigande $7,000. Det konservativa partiets ledare kommer ej att deltaga, enligt vad han själv uppgivit. Diskussionen i parlamentet av detta förslag kostade kanhända mera än de 7,000 det skulle kosta att sända en delegation till denna den största utställning av imperiella resurser som någonsin avhållits för att illustrera de imperiella möjligheterna för inter-imperiell handel och utveckling.

Reciprocitet med Förenta Staterna en möjlighet.

Förhandlingarna vid det demokratiska konventet i New York har följts med stort intresse i parlamentsbyggnaden på grund av att man insett, att det kommande valet i U. S. är av mera än vanligt stort intresse för den canadensiska befolkningen. Tjänstgörande finansminister Robb häntydde härpå, då han i torsdags i förra veckan i förbigående nämnde, att regeringen följer med stort intresse de politiska händelserna i Förenta Staterna. Om demokraterna vinna, anser man nämligen, att detta skulle föranleda en minskning i tariffbestämmelserna med ett förnyat tillfälle att återupptaga till behandling det stående anbudet från Canadas regering om ett reciprocitetsfördrag med F. S., varigenom Förenta Staternas marknad skulle öppnas för canadensiska kreatur och dito jordbruksprodukter.

En Tory-värdesättning av de progressiva.

En annan liten belysande händelse ägde runm under veckan då den typiske tory-representanten senator Rufus Pope, Quebec, på ett rätt så förraktligt sätt talade om västra Canadas representanter till parlamentet, och bland annat sade att "dessa fattiga d—r hade aldrg någonsin haft så mycket pängar, som $4,000 och de komma att hålla sig fast i sadeln så länge de kunna. Och varför skulle de ej? Det är bättre att erhålla $4,000 i Ottawa än endast $1,000 ute på prärien".

Hans hembygds sköna ros.

För SVENSKA CANADA-TIDNINGEN.

Tjo-lia-lia, tjo-lia-lej! Tjolia-lia, tjo-lia-lej! Det var dans på Lars Magnus loge. Rödkindade bondflickor svängde om i munter takt med svettiga och andfädda kavaljerer. Sorlet av glada röster, gjorde det nästan omöjligt att höra musiken, men spelmannen avhjälpte detta med att då och då falla in med en glad trall. Alvar Jonsson hade just kommit dit. Han var i kväll litet mera än vanligt upprymd, ty han hade i dag från den närbelägna staden erhållit sin ranslon fludium. Nu stod han och såg sig om efter en tös, för att få sig en sving. Svenssons Hulda, den enda av flickorna, som han egentligen brydde sig om, var redan uppbjuden. Han såg henne just dansa förbi med Ahlgren, den unge bokhållaren från bruket. Han, och alltid han! Det var då för galet, att hon skulle låta den där långbente knodden uppvakta sig överallt! Kunde ej Alvar, som var den rikaste bondpojken i byn, duga för henne, en fattig torpardicka! Bitterheten steg upp inom honom, när han såg det skrattande paret dansa förbi. Ej en blick hade hon för honom! Hon såg med tindrande ögon upp till sin kavaljer, vilken ledigt och elegant dansade fram bland de hoppande och skumpande bondpojkarna. Så där fint kunde ej Alvar dansa, det visste han. Men gällde det att arbeta, då var han så god som två. Alvar knöt de valkiga nävarna så att det knakade i fingrarna. "Äh, hur jag hatar dig, du långbenta blecksuddare! Hade jag dig på en enslig plats, skulle du allt få känna vad Alvar Jonsson duger till! Jag skall nog möta dig någon gång, din...." Här avbröt han sin havhöga monolog. Han såg sig försiktigt omkring. Ingen hade hört honom. Det dugde ej att börja bråka här på dansen, ty då skulle han ju bara skämma ut sig. Men han skulle mnsann vara vaksam och passa tillfället, om slumpen ville gynna honom. Han bjöd upp en av de äldre årgångarna, vilka i vanliga fall hade sin givna plats efter långväggen. I kväll skulle han dansa bara med dem, det svor han på! Han skulle ej ens titta på Hulda! Nej, hon kunde gärna dansa med den där pennfäktaren, den där.... Alvar dansade som aldrig förr. Polskan, vilken han i vanliga fall hade svårt att dansa, klarade han i kväll med glans, och han pratade och skämtade med alla. De gamla flickorna som i tur och ordning rycktes upp från sin slöa tillvaro på långbänken, tittade frågande på varandra. Varför var Alvar så uppvaktande i kväll, han som annars ej ens tittat åt långväggen till? Det pratades och gissades, och man kom överens om att han var, vad man där på orten kallade: "lite livad". Han var annars känd som en mycket ordentlig yngling, och många av traktens unga flickor hade lagt ut sina krokar för honom. Dock hade han hittills visat sig mycket likgiltig för deras hyllning. Den enda av dem som han uppvaktat, var Svenssons Hulda, nittonåringen från Backtorpet. Men så var hon också den vackraste flickan i hela socknen. Hennes drömmande bå ögon, hennes rosenröda läppar och friska tandrader, hennes graciösa, men dock fylliga gestalt, kunde ej annat än väcka männens intresse. Beundrare hade hon haft i dussintal, men Alvar hade tyckt sig märka att han var den hon bäst gillade av dem. Han hade under den gångna vintern varit hennes kavaljer vid alla offentliga nöjen hon bevistat, och hon hade ej ställt sig avvisande till hans närmande. Men så kom förliden vår, den unge bokhållaren till bruket. Hans eleganta kläder, fina sätt och livliga konversation, var någonting nytt för Hulda. Numera var det han, som var hennes uppvaktande kavaljer. Hela sommaren hade han varit i hennes sällskap på de varje lördagskväll förekommande danserna. När hon någon gång dansat med Alvar, och han börjat tala om förliden vinter, och sina minnen från denna tid, hade hon avfärdat honom med ett skämt, och han kände hur hon liksom gled bort från honom. Ej underligt alltså att han hatade sin rival. Resignation var ett okänt begrepp för honom, uppfödd i bondbygden som han ju var. Han var van att hålla fast vid det han ansåg rätt, och med sin årliga och rättframma karaktär, gillade han inga krokvägar. I kväll skulle han passa på den misshaglige mannen och säga honom sin mening; och ville han då ej kapitulera så....

Det var midnatt. Dansen pågick nu som livligast. Sorlet av pratande och sjungande röster, var intensivare än vanligt. Spelmannen trakterade sitt dragspel så att svetten formligen droppade av honom, och de närmast sittande stampade takten till den livliga polskan. Då hördes larm utifrån. Vreda utrop åtföljda av smällande örfilar, överröstade larmet och musiken därinne, och alla skyndade ut för att se vad som stod på. Uppträdet var emellertid av kort varaktighet. Larmet och ropen hade upphört, och den annars så muntra skaran stod tyst. Ymnigt blödande ur ett stort krossår i tinningen, låg en man därute, till synes livlös. Det var den unge bokhållaren från bruket. Någon hade sett honom och Alvar börja slåss, men det hela hade utvecklat sig så fort, så att ingen visste hur det egentligen tillgått. Man bar in den blödande och sanslösa mannen, och sökte att på bästa sätt hämma blodflödet. Dansen hade upphört. Ungdomen stod i grupper, och diskuterade den tråkiga händelsen. Den från staden tillkallade läkaren, gav föga hopp om den unge mannens vederfående, och de nyss så glada ungdomarna, bävade inför möjligheten att han kunde dö. Alvar såg man ej till. Han hade genast efter det han utdelat det olyckliga slaget, avlägsnat sig från platsen. Någon hade sett honom gå mot älven till, en annan trodde sig hava sett honom cykla hem. Som vanligt är vid dylka tillfällen, blev det även här en massa gissningar och antaganden. Hulda stod litet avsides från de övriga. Hon kunde ej fatta, ville ej tro, att den sorgliga händelsen var verklighet. Nej, som en dröm, en ond dröm, föreföll den henne. Och felet var hennes. Hon insåg nu till sin fasa, att hon med sitt lättsinniga koketteri hetsat de båda männen mot varandra. Hon älskade uppriktigt sin barndomsvän Alvar ,men då hon tyckte att han blev allför långsam av sig och hade svårt att framkomma med sin kärleksförklaring, beslutade hon att göra honom svartsjuk. Och det hade lyckats allt för väl! Hur skulle det nu gå? Skulle den man som hon älskade av hela sitt hjärta komma i fängelse för hennes skull? Var det ej hon, som var den enda brottslige i detta fall? Hennes huvud svindlade, hennes hjärta bultade som ville det brista. Då kommo äntligen tårarna, och hon gråt, grät i sorg över sin älskades öde, och över sin egen dåraktighet.

* * *

Dunk-dunk! Dunk-dunk! Det var hjulens slag mot rälsskarvarna. Snälltåget brusade fram med väldig fart genom den vackra nordsvenska bygden. Alvar Jonsson var på väg till Amerika. Redan morgonen efter den sorgliga händelsen, hade han lämnat hemmet. I Östersund skaffade han sig ett turistpass till Norge, och han hade nu Trondhjem som närmaste mål. Av därvarande agenter, skulle han skaffa sig pass över, det hade han hört många som gjort. Lyckligtvis hade han ett prästbetyg, vilket han för någon månad sedan uttagit med tanke på att resa till en lantbruksskola. Pengar hade han, så det mötte inga svårigheter från den sidan. Ack så svårt det dock kändes att lämna hembygden. När skulle han få återse sitt hem, sin far och sin mor? Kanske aldrig! O, mor! Han såg i tankarna hennes sorgsna ansikte, och hans ögon fylldes med tårar. Hur god, huru oändligt god, var ej hans mor! Hon förstod honom, hade försökt trösta honom, trots allt. Tankarna flögo vidare. Bilden av hans mor löstes upp till ett stort tröcken och ett leende flickansikte tittade fram. Hulda! Hur skulle hon taga underrättelsen om hans avresa? Brydde hon sig månne om honom något, eller var det blott på lek, som hennes ögon ibland hade talat kärlekens språk till honom. Han skulle skriva till henne och fråga, rakt på sak. Men nej, det kunde han ju ej göra nu! Han var ju en brottsling, en mör.... Kallsvetten bröt fram på hans panna, hans kropp skälvde av rysningar. Bilden av den leende flickan försvann, och han såg det blodiga ansiktet av en man. Ahlgren, hans rival! Skulle han månne leva ännu? Med skälvande händer, öppnade han den nyss köpta tidningen. Till sin lättnad såg han ingenting om saken här. Det hade ännu ej kommit in i tidningen. Han torkade sitt svettdrypande ansikte. Han måste försöka att lugna sig, ty de medresande började titta på honom. Tänk om han skulle bliva arresterad på vägen! Och dock, det vore ju bara rätt, han var ju en mörd.... "Storlien nästa station!" Han spratt till vid konduktörens rop. Detta var alltså det sista han såg av sitt fosterland. Skulle han någon gång få återse det? Han var nära att falla i gråt, vid tanken på att han kanske såg dessa kära berg och dalar för sista gången. Men nu stannade tåget, och han beslöt att gå in i matsalen och försöka äta litet. Det rörliga livet där, och de många olika tungomål han hörde, kom honom att för en stund glömma sin belägenhet, och han lyckades verkligen äta en tallrik soppa och ett par smörgåsar.

Det norska snälltåget ångade ut från Storlien. Viseringen av hans pass förrättades i vanlig ordning, och han andades åter lättare. Det var således ingen arresteringsorder på honom. Han satt och såg ut genom kupéfönstret. Utsikten från den högt belägna järnvägen var förtjusande. Här var ju lika vackert som i hemlandet, om ej vackrare. Om han skulle stanna här i landet! Men nej, längre bort måste han fara! Han kom tidigt på eftermiddagen till Trondhjem. Redan den kvällen kom han i förbindelse med en agent, och dagen därpå hade han såväl pass som biljett. Han fick vänta på båten i tre dagar, och han begagnade tiden med att se sig om i den vackra staden. Så gärna han skulle velat stanna här! Han fann sig så bra i förhållandena här, och alla han kom i beröring med, voro så glada och trevliga. Så där tillmötesgående hade de ej varit i de städer som han besökt i hemlandet. Han fäste sig särskilt vid skillnaden på tjänstemännen här, och hemma i Sverige. Här voro alla glada och vänliga, och kunde svara hövligt på alla de frågor han ställde till dem, då han däremot funnit, att de flesta tjänstemännen därhemma, sätta en ära i att vara så avvisande och ohövliga som möjligt, åtminstone mot folk av hans klass. Resan till Bergen tog ungefär ett dygn, varefter han bytte om båt, och kom efter elva timmar till Stavanger. Här togs en massa mera folk ombord och den egentliga Nordsjöresan började. Ehuru han varit åtskilliligt sjösjuk, var han dock ganska pigg vid ankomsten till England. Han landsteg i Newcastle, och stannade här en dag och besåg staden, varefter resan fortsattes med tåg till Liverpool. Denna stad var mycket olik de städer han sett i hemlandet och i Norge. Han hade aldrig förr sett så mycket fattigt tfolk och så många trasiga barn. Och så var allting så svart av rök. Hu, här skulle han ej velat stanna för allt guld i världen! Av intresse för honom, var dock de två stora allmänna museum som finnas där. Han hade fullt arbete en hel dag, med att se alla de märkvärdiga saker som funnos där, och han skulle velat stanna längre, men avgångstiden för båten var inne, och tidigt påföljande morgon gick han ombord. Nu började alltså den egentliga sjöresan. Båten var den största han hittills sett, och allt ombord bekvämt inrättad. Vädret var härligt och han hade ej det minsta besvär av sjösjuka.

Efter tio dygn landade han i New York, och efter att hava genomgått alla de besvärligheter, som landstigningen medför, för en tredje klass passagerare, var han äntligen i det nya landet. Alla omväxlingar som resan erbjudit, hade hjälpt honom att glömma hemmet och det han lämnat efter sig. Men här stormade nu minnet av hembygden över honom med all sin styrka, och han insåg, och han insåg att han måste skaffa sig en avledare för sina tankar. Men var finna den? Spriten! Nej, han hade lovat därhemma, att aldrig smaka en droppe mera. Men han kunde ju arbeta! Han var ung, han var stark! Han insåg att arbetet skulle skänka honom frid och glömska, och redan påföljande dag, var han på väg mot västern.

* * *

Han hade nu bott därute i västern i tre år. Redan under det första året, erhöll han meddelande hemifrån. Ahlgren hade ej dött av den erhållna blessyren. Han hade tvärt emot läkarens förmodanden, efter en kort tid blivit fullt återställd. O, hur Alvar jublade, när han erhöll denna glädjande underrättelse! Nu var han åter en fri, en hederlig man, som kunde gå vart han ville. Om han ej redan genom köp, varit bunden vid sin farm, så hade han nog genast rest hem. Men nu måste han stanna några år, om han ej skulle förlora sina utlagda pengar. Och så hade han stannat och arbetat, alltid arbetat. Men så var han också en av dem som lyckats därute. Han hade den bästa farmen på många mils omkrets, och den gav honom nu en liten nätt inkomst.

Från Hulda hade han ej hört något. Skriva till henne var han för stolt till, och att fråga i sina brev till föräldrarna ville han ej. Men glömma henne kunde han icke. Med nordbons envisa karaktärsfasthet, behöll han hennes bild i sitt inre. I de korta stunder han unnade sig sova, kunde han ibland se henne i drömmen. Han talade till henne, han smekte och kysste henne, och han kunde ibland vakna med en jublande känsla av lycka, när hon besvarat hans kyssar och smekningar. Det var den enda ljuspunkten i hans liv härute i ödemarken; att drömma om sin första och enda kärlek. Drömmens gudinna var honom också synnerligen bevägen, ty alltid vaknade han ur sina drömmar, med en känsla av glädje. Det hela föreföll honom så verkligt. Han kände sig övertygad om, att dessa hans drömmar hade en viss betydelse. Helt visst, var Hulda ännu ogift, och väntade på honom. Tanken härpå hade många gånger gjort honom hemsjuk, men så hade tanken på den ekonomiska sidan av saken, hållit honom kvar.

Han hade god lycka även nästa år och hans kontanta kapital fördubblades. Ännu ett år, och han skulle kunna sälja sin farm, och resa hem. Hem! Ljuvliga ord! Hemland! Du det skönaste, av alla land på jorden! Snart skulle han få återse det. Snart skulle han få se sin hembygd, och allt som där var honom kärt. Hans ögon tårades, hans händer skälvde, hans hjärta klappade vilt. Han skulle resa hem, hem! Ett år senare hade han sålt sin farm, och var på väg österut.

* * *

Snälltåget brusade fram genom det vackra sommarlandskapet. Alvar Jonsson lutade sig ut genom kupéfönstret och inandades med välbehag den rena friska luften. Det doftade av nyslaget hö från ängarna, och kornåkrarna hade redan en skiftning i gult. Det var högsommar, hans hembygds härliga sommar. Efter fem långa år, befann han sig åter i Sverige. En timme till, och han skulle vara hemma. Hur helt olika det kändes nu, än när han reste bort. Han hade rest bort som en flykting, och nu kom han tillbaka som en fri, en burgen man. Hans hjärta översvallade av tacksamhet mot försynen, som i så rikt mått varit honom huld. Han försjönk i stilla drömmerier. Han genomgick i tankarna, allt han skulle säga Hulda, sin ungdoms älskade. Han hade så ofta drömt om henne i det främmande landet, hade så ofta sett hennes sköna ansikte, så ofta talat till henne. Det kunde ej vara möjligt annat än att hon var fri, och att hon väntat på honom. Men om hon ej var fri, om hon ej väntat på honom? Han vågade ej tänka därpå. Hur tomt, huru oändligt tomt och trist, det då skulle bliva, även här i hemlandet.

G—e nästa station! Han hoppade till. Han var ju redan hemma! Nu gällde det att kvickt plocka ihop sina effekter, ty här stannade tåget endast en minut. En välvillig medresande, hjälpte honom med en av kappsäckarna, och en stund senare stod han på plattformen vid den lilla, för honom så välkända stationen. Han hade ej underrättat dem hemma, om att han skulle komma. Ingen var honom således till mötes, och stationen var folktom. Han lämnade sina effekter till förvaring, och gick sakta mot byn till. Hans blickar gledo smekande över de välkända ängarna, åkrarna och skogsdungarna. Hur väl han kände igen allt! Endast ett par nya hus hade tillkommit, annars var allting sig likt. Där såg han de rödmålade huset mitt i byn. Hans hem! Och där bakom kullen, låg backtorpet. Om han skulle gå en omväg, och försöka få se en skymt av föremålet för sina tankar. Men nej, först hem! Han fann familjen samlad vid bordet. De åto just nu kvällsvard. Far satt på sin vanliga plats, vid översta ändan av bordet. Mor stod vid spiseln. Hon höll just på att fylla ett stort fat med gröt, men vid sonens plötsliga inträde, tappade hon sleven. Snyftande slöt hon honom i sin famn. Hennes glädje fann ej ord. Även faderns ögon voro skumma av tårar, när han kraftigt skakade sonens hand. Och så kommo de tre syskonen och hälsade honom välkommen hem. De voro mera muntra, och hjälpte upp den från början något tryckta stämnngen. Alvar kunde knappast besvara alla deras ivriga frågor. Hur hade han haft det? Var ej Amerika ett mycket underbart land? Gick det väldigt fort och lätt att förtjäna pängar där? De hade hört så många underbara berättelser härom och de gladde sig nu, att få höra någons omdöme, som de kunde sätta tro till. Han besvarade så gott han kunde alla deras frågor. Han förklarade för dem, att Amerika i många hänseenden ej är märkvärdigare än andra länder, att det finnes avigsidor även där, och att arbetet i de allra flesta fall, är hårdare än i Sverige. Han gav dem rätt i deras förmodan, att det fanns mycket pängar där, men han förklarade för dem, att alla dessa pängar ligga i ett fåtals händer, och att de arbetande klasserna följaktligen ej hava det bättre i ett rikt land.

Samtalet blev undan för undan mera fritt, och aftonen förflöt under muntert prat. Utan att röja det intresse han kände, lyckades han genom att föra samtalet in på grannarna, få veta, att Hulda var hemma hos sina föräldrar. Det jublade inom honom. Så hade hon ändå väntat på honom! Hans drömmar därborta i det främmande landet, hade alltså haft sin betydelse! Det stora tomrummet i hans liv, skulle kanske nu fyllas. Han ville redan i kväll, försöka att få träffa henne. Med lätta steg, vandrade han den smala skogsvägen mot backtorpet. Hur väl han kände till varje sten, varje tuva. Där skymtade redan gårdesgården med den stora grinden. Och där såg han stugan, samma lilla röda stuga, som han mindes så väl. Han fortsatte utan tvekan, sin gång, fram mot gården. Och slumpen gynnade honom! Där, på bänken vid den stora syrénbusken satt hon, hans hjärtas härskarinna. Med några raka steg var han framme vid hennes sida, och under det han sakta uttalade hennes namn, öppnade han sin famn.

En kort, frågande blick, och hon kände igen honom. I nästa ögonblick bultade hennes hjärta mot hans och deras läppar möttes i en lång, glödande kyss. Hvad betydde nu alla dessa år av ängslan och ovisshet! Uppvägde ej detta härliga ögonblick, många års saknad och längtan! Hans längtans mål var nu hunnet, hans drömmar hade blivit verklighet. Han hade nu någon att strida och arbeta för. Han kände sig så lycklig, så stor och stark, så ung. Nu skulle han åter kunna arbeta med samma glädje som förr. Men han ville stanna i sin hembygd, i gamla kära Sverige. Han hade här vunnit den högsta vinsten i sitt liv: **sin hembygds sköna ros.**

Rudolf Floon.

EN SÄKER PLATS FÖR DINA PÄNGAR.

Vi ha varit etablerade i 58 år och under denna tid ha vi byggt upp en sund bankaffär med 345 egna avdelningar i Canada från kust till kust.

Om du ej har ett sparbankskonto så kan du ej göra klokare än att placera dina penningar i vår närmaste avdelning. Det är där närhelst du önskar det.

Vi erbjuda er en fullt up-to-date och duglig bankbetjäning.

Små depositioner äro lika välkomna och behandlas på samma omsorgsfulla sätt som större depositioner.

Vi inbjuda er att avlägga ett besök i vårt närmaste avdelningskontor — vår bankföreståndare och personal skola med nöje stå till tjänst med råd och upplysningar.

AVDELNINGAR Å

Logan & Sherbrook, Selkirk & Salter
Osborne & Corydon Ave. Main & Mountain
Main & Landsdowne. West Kildonan, 1815 Main St.
och 8 andra avdelningskontor i Winnipeg.

HUVUDKONTOR:
UNION BANK OF CANADA.
Main & William
WINNIPEG.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olycklig äktenskap! Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).

684 Union Avenue, New York
M. A. Ericius Medical Institute

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

SKANDINAVISK TANDLÄKARE
DR. PHILIP A. ECKMAN
Tändernas vård får ej försummas, om Ni önskar behålla Eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till Eder tjänst och vill giva Eder alla råd jag kan, och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS. Ny Lokal.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet av Portage & Smith
WINNIPEG.

SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna ordningar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Ogifta Damer och Herrar

som önska göra bekantskap med personer, som äro "värda" från $1,000 till $45,000, sänd 10 cents för upplysningar. Damer kostnadsfritt. Tillskriv

PETER E. HANSON
Box 1005, Chicago, Ill.

? ? ? ? ? ? ? ? ? ?
"NORDISK JUL"
? ? ? ? ? ? ? ? ? ?